

Θυμάμαι... δεν ξεχνώ

«Στην αποβάθρα του σιδηροδρομικού σταθμού του Βόλου περίμεναν και άλλοι. Άντρες σκυφτοί με σηκωμένους τους γιακάδες των παλτών τους. Γυναίκες τυλιγμένες με σάλια. Έκανε κρύο πολύ. Μάρτης γδάρτης, όπως λέει και η παροιμία. Εγώ μαζί με άλλους συντρόφους μάς έφεραν από την Κίτρινη Αποθήκη. Οι άλλοι ήταν από μπλόκα που έστηναν οι Γερμανοί σε διάφορες περιοχές της Μαγνησίας.

Το τρένο μπήκε στον σταθμό με ένα αργό σφύριγμα. Ανεβήκαμε. Τα βαγόνια κλειστά. Στριμωχτήκαμε. Δεν χωρούσαμε να ξαπλώσουμε όλοι. Σε κάθε βαγόνι που ήταν για 24 άντρες, στοιβάζονταν 40-45 άνθρωποι. Ελάχιστη τροφή κι ελάχιστο νερό. Ευτυχώς μαζί μου είχα κι ένα πακέτο με τρόφιμα, τσιγάρα, καφέ και σαπούνι, που μας είχε δώσει ο **Ερυθρός Σταυρός**.

Για την ανάγκη μας δεν υπήρχε τουαλέτα. Είχαμε τη «βούτα» που ήταν μισό βαρέλι ή ένας κουβάς.

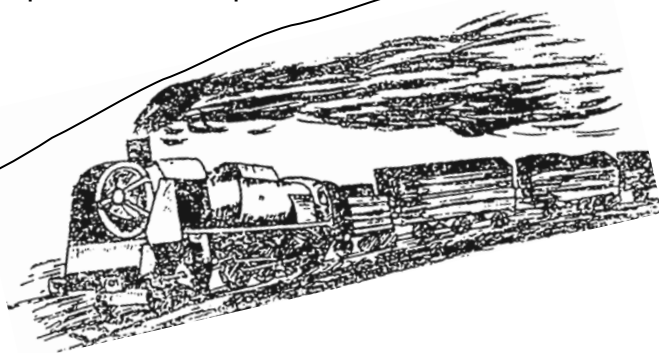
Ξεκινήσαμε. Νύχτα ήταν. Κάθε τόσο προσπαθούσα να μαντέψω πού βρισκόμασταν. Θα 'ταν μεσημέρι όταν σταματήσαμε σε έναν σταθμό. Μας κατέβασαν από το τρένο για νερό. Στρατιώτες με άγνωστες στολές και άγνωστη γλώσσα ήταν στην αποβάθρα. Ήμασταν πια σε ξένα χώματα».

Ο παππούς σταμάτησε για λίγο. Πήρε μια βαθιά ανάσα. Ήπιε μια γουλιά τσάι και συνέχισε.

«Στην αρχή πρόσεχα τις ταμπέλες στους σταθμούς. Μετά βαρέθηκα να κοιτάω. Νύχτωνε, ξημέρωνε κι εμείς ταξιδεύαμε. Στα Σκόπια ανέβηκαν στο τρένο γυναίκες με άσπρες μπλούζες. Πρέπει να ήταν του Ερυθρού Σταυρού. Μας μοίρασαν σούπα. Τι ωραίο πράγμα η σούπα. Μέρες τώρα τρώγαμε ψωμοτύρι ή κονσέρβα.

Ήταν σούρουπο. Μετά από δεκαέξι μέρες ταξίδι κατεβήκαμε από τα βαγόνια. Επιτέλους, πατήσαμε γη. Φορτωθήκαμε τα πράγματά μας και περπατήσαμε για κανένα τέταρτο με τα πόδια. Φτάσαμε σε στρατόπεδο με ξύλινες παράγκες».

- «Και μετά, παππού, τι έγινε;»
- «Όσα ζήσαμε ήταναπάνθρωπα. Δεν τα χωρά το μυαλό του ανθρώπου».
- «Πες μας, παππού!»
- «Αχ, παιδιά μου», είπε ο παππούς και σιώπησε χωρίς να συνεχίσει την αφήγηση.

Η συνέχεια της ιστορίας στο Μουσείο της Πόλης του Βόλου.

Υπό την αιγίδα & με τη στήριξη του Υπουργείου Πολιτισμού
Διεύθυνση Νεότερης Πολιτιστικής Κληρονομιάς

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
Υπουργείο Πολιτισμού

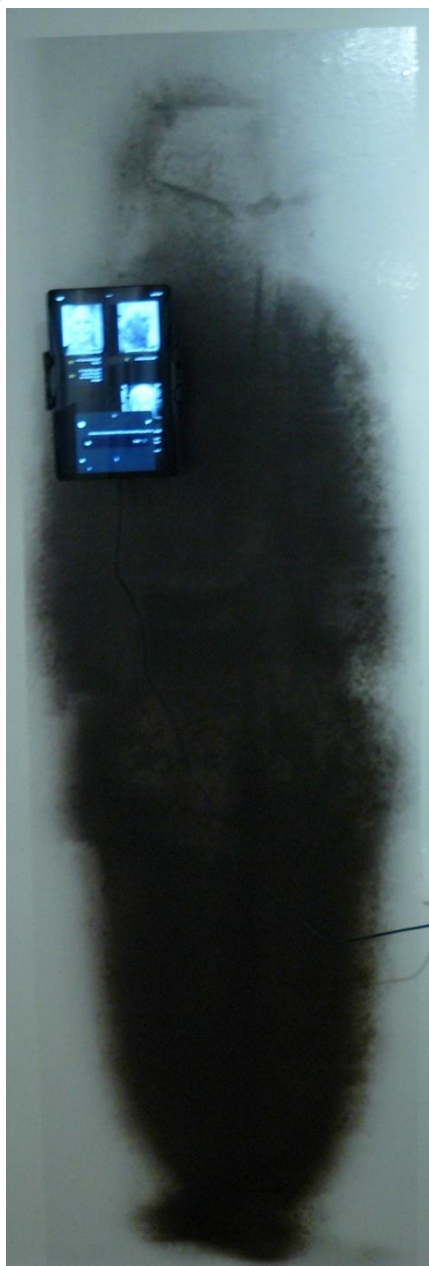
Διεύθυνση Νεότερης
Πολιτιστικής Κληρονομιάς

ΔΗΜΟΣ ΒΟΛΟΥ
Αντιδημαρχία Πολιτισμού και Μουσείων
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΑΡΧΕΙΩΝ, ΜΟΥΣΕΙΩΝ, ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΩΝ

ΒΟΛΟΣ
ΜΟΥΣΕΙΟ
ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ

Ο.Π.Ι.Β.
Ομάδα Προφορικής Ιστορίας Βόλου

Σε λίγες μέρες τα παιδιά με την τάξη τους βρέθηκαν στο Μουσείο της Πόλης για να δουν μια περιοδική έκθεση. Τους περίμενε μια ευχάριστη έκπληξη.

Η ιστορία του παππού μαζί με άλλες 5 Ιστορίες ομήρων υπήρχε στην έκθεση...

«Σαν φτάσαμε στο στρατόπεδο μας οδήγησαν σε ένα θάλαμο και μας διέταξαν να βγάλουμε όλα μας τα ρούχα. Μείναμε όπως μας γέννησε η μάννα μας. Μετά μπήκαμε σε έναν μεγάλο θάλαμο που από την οροφή του έπεφτε νερό. Όλοι μαζί κάναμε μπάνιο χωρίς σαπούνι. Μετά περάσαμε δίπλα σε έναν άλλο χώρο. Εκεί στεγνώσαμε με ζεστό αέρα. Αφού στεγνώσαμε περάσαμε σε μια αίθουσα, όπου 6 άτομα μας περίμεναν. Ήταν γιατροί. Μας εξέτασαν, να δουν αν είμαστε γεροί, ικανοί για δουλειά. Στο τέλος μας έδωσαν ριγέ στολές, που δεν μας προστάτευαν από το κρύο ή τη ζέστη και ξύλινα σαμπό.

Την άλλη μέρα μας μάζεψαν όλους και μας έγραψαν. Μας έδωσαν από έναν αριθμό πάνω σε ύφασμα. Τον έραψα πάνω στη ριγέ φορεσιά μου. Ήταν η ταυτότητά μου... Με φώναζαν με τον αριθμό που μου είχαν δώσει. Είχα τον αριθμό 114001 (einhundertvierzehntausendeins). Έπρεπε να τον μάθω στα γερμανικά. Να τον ακούω και να τον λέω. Όποιος δεν ήξερε να λέει τον αριθμό του έτρωγε ξύλο...

Διαφορετικά χρωματιστά τρίγωνα σημάδευαν τα ρούχα μας. Οι πολιτικοί κρατούμενοι είχαν κόκκινο. Οι άστεγοι και οι ζητιάνοι μαύρο. Καφέ οι Ρομά και μπλε οι μετανάστες. Οι κατηγορίες πολλές. Με μια ματιά

αποκαλύπτονταν η εθνικότητα, ο λόγος κράτησης, ο αριθμός. Ήταν η νέα ταυτότητα του ομήρου. Το δικό μου τρίγωνο ήταν κόκκινο.

Πέρασα και από άλλα στρατόπεδα. Οι μέρες περνούσαν δύσκολα. Τα ρούχα ελάχιστα. Συχνά βιάδιζα ξυπόλυτος. Άθλια και ελάχιστη η τροφή. Κακουχίες και εξαντλητική εργασία. Πολλά τα περιστατικά πνευμονίας, φυματίωσης, τύφου, ελονοσίας. Πολλοί πέθαναν...

Υπό την αιγίδα & με τη στήριξη του Υπουργείου Πολιτισμού
Διεύθυνση Νεότερης Πολιτιστικής Κληρονομιάς

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
Υπουργείο Πολιτισμού

Διεύθυνση Νεότερης
Πολιτιστικής Κληρονομιάς

ΒΟΛΟΣ
ΜΟΥΣΕΙΟ
ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ

Για μήνες, όλη τη μέρα, δούλευα σε λατομείο. Ήμουν αναγκασμένος να μεταφέρω τρέχοντας τις ασήκωτες πέτρες του λατομείου ανεβαίνοντας 186 σκαλοπάτια. Το βράδυ επιστροφή στο στρατόπεδο.

Όλα γύρω μου λες και ήθελαν να σβήσουν τα όνειρά μου, να σκοτώσουν την ελπίδα μου. Πολέμησα τους φόβους μου. Όλοι πολεμήσαμε να μείνουμε άνθρωποι.

Μα κάποτε τα βάσανά μας τελείωσαν. Όπως μετά τη νύχτα έρχεται η μέρα, έτσι και για μένα μετά την αιχμαλωσία ήρθε η ελευθερία. Γύρισα πίσω στην πατρίδα. Από 72 οκάδες γύρισα 39. Το ταξίδι της επιστροφής μακρύ και δύσκολο. Περπάτησα ώρες με τα πόδια. Έβγαλα φουσκάλες. Ταξίδεψα και με το τρένο, όχι καθισμένος σε κάποιο κουπέ, αλλά μπρούμυτα πάνω από τα βαγόνια...

Σαν πάτησα το πόδι μου στο ελληνικό έδαφος βρήκα μια χώρα κατεστραμμένη από τον πόλεμο και στα πρόθυρα του Εμφυλίου...

Ήταν χρόνια δύσκολα, αλλά τα καταφέραμε. Μέσα μου πιστεύω ποτέ πια πόλεμος.. Δεν υπάρχει χειρότερο πράγμα από τον πόλεμο. Όλα τα άλλα υποφέρονται ο πόλεμος είναι φοβερός δεν υποφέρεται. Έχει όλα τα κακά. Η ζωή πέφτει σαν αξία στο μηδέν. Δεν υπάρχει αξία στη ζωή».

Ποτέ πια πόλεμος!

Συγγραφή κειμένου: *Τσιμπλούλης Γεράσιμος*

Πηγές: α) Κείμενα της έκθεσης, β) «Όμηρος Πέλλας σημειώσεις» & γ) Εκπαιδευτική πλατφόρμα «Μνήμες από την Κατοχή στην Ελλάδα»

Σας ευχαριστούμε για τη συμμετοχή σας!

Υπό την αιγίδα & με τη στήριξη του Υπουργείου Πολιτισμού
Διεύθυνση Νεότερης Πολιτιστικής Κληρονομιάς

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
Υπουργείο Πολιτισμού

Διεύθυνση Νεότερης
Πολιτιστικής Κληρονομιάς

ΔΗΜΟΣ ΒΟΛΟΥ
Αντιδημαρχία Πολιτισμού και Μουσείων
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΑΡΧΕΙΩΝ, ΜΟΥΣΕΙΩΝ, ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΩΝ

ΒΟΛΟΣ
ΜΟΥΣΕΙΟ
ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ

Ο.Π.Ι.ΒΟ.
Ομάδα Προφορικής Ιστορίας Βόλου

